

Pentru Onoare! Pentru Patrie! Pentru Tricolor!

Nr. 8
august 2013

Oastea Moldovei

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE MINISTERUL APĂRĂRII AL REPUBLICII MOLDOVA

oasteamoldovei@army.md

“

Armata Națională a fost creată la 3 septembrie 1991, prin Decretul nr. 193 al Președintelui Republicii Moldova, Mircea Snegur, în conformitate cu legislația internă a țării și dreptul internațional, în scopul asigurării apărării suveranității republicii și a integrității ei teritoriale.

Cuprins

Un 3 septembrie al ostaşului...	3
7 mituri despre armată	4-5
Soldatul cu două „arme” „Vin la armată doar cu acordeonul!”	6-7
Pasul peste limita visului este noua realitate a studentului Ivan RACU	8-9
Flori pentru mama, destinul pentru noi!	10-11
„Dacă aş fi ministrul Apărării...”	12-13
Minus un „actor”, plus un (al Patriei) apărător! Pasiunile pot aştepta - armata nu prea	14-15
Voleibalistul Gărzii de Onoare Atu-ul din sport valabil şi pentru armată	16-17
Un destin motivat de povaţă	18
...Ce n-a dovedit nici tata... ..	19
Rolul ostaşului în istoria militară	20-21
„Orice lucru făcut bine este şi patriotic”	22-23
Unitate prin diversitate	24

Centrul mass-media militară
Şef Centrul mass-media militară –
redactor-şef locotenent-colonel Ion VULPE, tel. 252-252

Locuitor-şef Centrul mass-media militară
maior Sergiu LECA, tel. 252-047

Echipa redacţională:
căpitan Inga RADVAN
locotenent Natalia ANDRONACHI
plutonier adjutant Vitalie IOVU
Ecaterina RUSSU
Larisa ȚÎBULEAC
locotenent Dmitrii VOSIMERIC
oasteamoldovei@army.md
tel. 252-045, 252-047

Secția TV/Radio:
căpitan Denis ROTARU
locotenent major Pavel MAFTEI
Mihai DASTIC
ladatorie@army.md
scutulpatriei@army.md
tel. 252-019

Secția internet:
maior Viorel GLAVA
Diana MOISA
tel. 252-021

Centrul mass-media militară
or. Chişinău, şoseaua Hinceşti, 84

Materialele publicate de „OASTEA
MOLDOVEI” reflectă opinia auto-
rilor care s-ar putea să nu exprime
poziția redacției. Reluările din
„OASTEA MOLDOVEI” trebuie să
conțină trimiterile la sursă.

Un 3 septembrie al ostaşului...

La fiecare început de toamnă, armata ţării îşi potriveşte straietele de sărbătoare. Este un bun prilej, pentru noi toţi, să ne reafirmăm Jurământul de credinţă Patriei, dar şi celor care şi-au făcut un ritual din aşteptarea noastră acasă.

Armata nu este şi nu poate fi poligonul experimentelor. Aici condiţia jertfirii de sine e desprinsă din însăşi esenţa virtuţii militare. Camaraderia şi responsabilitatea sînt temelia succesului militar în orice condiţii, iar justificările – o filă pe care nimeni nu doreşte să-şi semneze neputinţa...

Un 3 septembrie al ostaşului este la fel de firesc precum ţarina pentru rădăcinile neamului. În efortul nostru de a ne declara gata de orice misiuni şi capabili de fapte mari, nu trebuie să uităm că doar el, ostaşul, este, într-un fel, lipsit de alternativă. Noi, cei care ne-am făcut din serviciul militar o meserie, putem lesne recurge la semnătura care să ne transfere milităria în fişierul biografic. Ei, ostaşii, între expresiile „nicidecum” şi „întocmai” pot reafirma doar: „Servesc Republica Moldova!”. Fie şi pentru un an. Mulţi dintre cei cu paşapoarte albastre, pline de ştam-

pile multicolore, pot „raporta” asemenea „performanţe”?

Nu ştim cu certitudine dacă vom reuşi vreodată să apreciem la justa valoare truda şi osîrdia ostaşului. Războaiele istoriei au izbutit, de fiecare dată, să-şi „justifice” declanşarea prin importanţa lor regională şi globală. Poeţii au fost cei care le-au dedicat cîte o lacrimă în vers luptătorilor căzuţi. Patria i-a înscris cu pana cronicarului în cărţile memoriei...

Ostaşul a fost şi rămîne scutul ţării. Pentru ei, ostaşii, şi despre ei, ostaşii, este şi această revistă, la ceas aniversar.

La mulţi ani, ARMATĂ NAŢIONALĂ!
La mulţi ani, OSTAŞI AI PATRIEI!!!

Locotenent-colonel Ion VULPE

“Dacă țara are nevoie de apărătorii săi și dacă-i cheamă la strajă, nu trebuie să apară motive de eschivare și de preocupare pentru interesele personale”.

7 mituri despre armată

În ultimii ani, Armata Națională a făcut progrese mari. Nu este vorba doar de reușitele și reformele din interiorul structurii militare. Armata a stabilit o relație de încredere reciprocă cu societatea civilă. Schimbările pozitive în organismul militar au fost observate și apreciate nu numai de către oamenii în uniformă, ci și de către cetățenii civili ai statului nostru. În rezultat, Armata Națională capătă o popularitate enormă în rândurile nemilitarilor. Profesia de ofițer devine tot mai solicitată printre tinerii aflați, după absolvire, în căutarea drumului în viață. Serviciul militar în termen nu mai este perceput ca o povară de către băieții care urmează să îmbrace, pentru un an, uniforma și bocancii. Însă, cu regret, nu toți conștientizează importanța armatei pentru societate și stat. La atingerea vârstei de recrutare, unii tineri caută diverse motive pentru a se eschiva de la serviciul militar. Deseori, această nedorință de a merge la armată este rezultatul neinformării sau dezinformării lor despre viața cazonă și armată, în general. După o serie de discuții cu mai mulți tineri, am stabilit care sînt cele mai frecvente motive invocate de către ei, pentru a nu merge la cazarmă.

1 Armata este o pierdere de timp

Marea majoritate a celor, care au trecut această școală a vieții, nu consideră la fel. Aproape toți militarii în termen, după mobilizare, observă schimbări pozitive în comportamentul și gîndirea lor. Și părinții lor văd aceste schimbări și, astfel, de multe ori, sînt recunoscători armatei, pentru că le-a educat odrasla. Psihologii, la fel, apreciază armata ca o instituție socială importantă și un mijloc de adaptare a tinerilor la viața matură.

Pe lîngă o pregătire fizică și psihică bună, armata îți deschide multe uși. După un an de serviciu, cu livretul militar în mînă și cu o gîndire matură, poți fi angajat în orice structură de forță sau poți rămîne în armată, prin contract.

Să nu uităm nici de faptul că, pe lîngă sarcina de educare a tinerei generații, armata îndeplinește și funcția sa de bază, cea de apărare a statului. Deși, în prezent, valorile precum patriotismul, jertfirea pentru Patrie sînt asociate de către unii cu propaganda sovietică, ele trebuie puse în prim-plan, cînd este vorba de interesele țării. Dacă țara are nevoie de apărătorii săi și dacă-i cheamă la strajă, nu trebuie să apară motive de eschivare și de preocupare pentru interesele personale.

2 În armată voi fi maltratată

Cazurile de maltratare sau așa-numita „dedovșină” sînt, cu siguranță, o excepție în Armata Națională. Ministerul Apărării efectuează un control riguros al disciplinei în unitățile militare. Relațiile dintre militari sînt monitorizate permanent de Procuratura militară și de Comisia pentru studierea fenomenului de încălcare a regulilor statutare dintre militari. Toate cazurile de abuz, depistate în Armata Națională, sînt pedepsite aspru prin lege.

De remarcat că nu doar armata se face vinovată de aceste cazuri de maltratare. Psihologii menționează că relațiile nestatutare au tangențe cu personalitatea tinerilor. Atunci cînd este înrolat în armată, tînărul vine cu un capital social bine conturat: pe parcursul vieții, a învățat deja arta relațiilor. Însă urmează să ne întrebăm cum a însușit această artă, de ce calitate îi sînt deprinderile.

În rîndul Forțelor Armate, tinerii sînt puși în fața dezvoltării agresivității, doar că se solicită o agresivitate pozitivă: inițiativă, putere de decizie, tărie de caracter, voință, capacitate de a ține piept unor sarcini, care cer aplicarea forței fizice. Respectiv, această agresivitate este benefică activității militare.

“Neutralitatea nu este un motiv pentru a ne dezice de armată. Multe țări din lume, fiind neutre după statutul lor, dețin o armată mult mai mare și mai dotată decît cea a Republicii Moldova”.

“*Armata Națională este gata să intervină nu doar în cazul unei agresiuni armate din afară, dar și în cazul calamităților naturale de pe teritoriul țării. Militarii au demonstrat această disponibilitate, nu o singură dată, în timpul inundațiilor din anii 2008 și 2010, care au afectat o bună parte a populației țării”.*

3 Condițiile cazone sînt foarte drastice și nu corespund cerințelor contemporane

După cum au declarat comandanții unităților militare, sarcina primordială pentru ei este îmbunătățirea condițiilor de trai ale efectivului în termen. În acest sens, ani la rînd, se întreprind pași concreți, dovadă fiind și cazarmile modernizate, sălile de forță dotate cu echipament de ultimă generație, terenurile noi de fotbal și multe altele. Modernizarea infrastructurii unităților militare are loc permanent, pentru a spori confortul efectivului.

Evident că în armată există și o disciplină militară severă, care trebuie respectată și care uneori îi „incomodează” pe tinerii deprinși cu libertatea. Dar acesta și este pilonul de bază pe care se ține orice armată din lume.

Programul cotidian al fiecărui ostaș prevede neapărat și timp liber care poate fi petrecut după bunul plac: la bibliotecă, pe terenul de sport sau în fața televizorului.

4 Mîncarea ostășească nu e „ca la mama acasă”

E adevărat. Plăcinte și colțunași, probabil, nu vei vedea pe masa ostășească. Nici bucate exotice, sushi sau tiramisu, nu se prepară în cantinele unităților militare. Însă meniul soldatului Armatei Naționale conține tot necesarul pentru o creștere și o dezvoltare sănătoasă a tînrului organism.

5 Sînt sportivi (am un hobby) și nu voi avea posibilitate să-mi dezvolt talentul în armată

Unde, dacă nu în armată, îți poți dezvolta capacitățile sportive? În afară de antrenamentele zilnice, pe care le face fiecare militar, în armată permanent se organizează diverse competiții sportive. Aici îți poți demonstra abilitățile de atlet, halterofil, fotbalist, țintaș etc. Cei mai buni sportivi întotdeauna sînt stimulați de către comandanții unităților militare și de conducerea Ministerului Apărării. Timp pentru antrenamente vei avea suficient.

La fel stau lucrurile, dacă ai și un hobby. Nimeni nu-ți va interzice să colecționezi timbre sau să cînti la acordeon (chitară, pian, fluiet etc.). Mai mult ca atît, soldații talentați întotdeauna se bucură de susținerea comandanților și participă la diverse festivaluri, concerte, ceremonii festive. În așa fel, poți să te realizezi mai lesne ca muzician, pictor, scriitor etc. Talentul tău va fi întotdeauna apreciat.

6 Nu voi merge la armată, deoarece Republica Moldova este o țară neutră și nu are nevoie de apărare

Neutralitatea nu este un motiv pentru a ne dezice de armată. Multe țări din lume, fiind neutre după statutul lor, dețin o armată mult mai mare și mai dotată decît cea a Republicii Moldova.

În al doilea rînd, Armata Națională este gata să intervină nu doar în cazul unei agresiuni armate din afară, dar și în cazul calamităților naturale de pe teritoriul țării. Militarii au demonstrat această disponibilitate, nu o singură dată, în timpul inundațiilor din anii 2008 și 2010, care au afectat o bună parte a populației țării.

7 Nu voi îndeplini serviciul militar în termen, pentru că țara trebuie să fie apărată de o armată profesionistă, formată doar din militari prin contract

În primul rînd, apărarea Patriei este un drept și o datorie sfîntă a fiecărui cetățean, stabilite de Constituție.

Astăzi se vorbește mult despre necesitatea unei armate profesioniste. Probabil că, reforma în sensul dat va fi realizată, în viitorul apropiat. Aceasta înseamnă că au mai rămas puțini tineri, care vor avea posibilitatea să treacă școala vieții, numită armată. Cei care urmează să fie încorporați în Armata Națională, în următorii cîțiva ani, e ca și cum ar urca în ultimul vagon al trenului, pornit deja de la peron.

Totuși, indiferent de reformele care vor veni în Armata Națională, ar fi de dorit ca oamenii, în primul rînd, tineretul, să nu uite că disponibilitatea de a-ți apăra țara întotdeauna a fost, este și va fi cea mai valoroasă manifestare a patriotismului.

Locotenent Dmitrii VOSIMERIC

Pentru mine armata este ușoară, întrucât am acordeonul alături: într-o mână acordeonul și în alta arma. Când iau în mână instrumentul muzical, uit de tot și de toate”

Soldatul cu două „arme”

“Vin la armată doar cu acordeonul!”

La cinci anișori, când alți copii de vârsta lui se gîndeau cum să cîștige campionatul din mahala la jocu-n bumbi, el „pipăia” primele note la acordeonul pe care i-l cum-părase unchiul. Era un acordeon micuț pe care taică-său, la un moment dat, a decis să-l ascundă, gîndind că Dinu îl va strica și că îi va prinde mai bine în anii de școală. Dar, într-o zi de primăvară, când toată familia era implicată în lucrările sezoniere, băiatul a găsit acordeonul ascuns cu mare grijă și a început să-și plimbe mînuțele pe clape. „Tata m-a auzit și, într-un suflet, a venit să mă întrebe ce fac. Am răspuns: „Cînt”. Văzîndu-l atît de dornic să exploreze cît mai mult noua jucărie, tata i-a atras atenția că ar fi bine să înceapă studierea acordeonului de la Gama Do Major. Copilul însă a refuzat, motivînd că nu-i este pe plac. Astfel, micuțului Dinu i s-a dat libertate să exerseze ce vroia. La doisprezece ani, a început să cînte și cu mîna stîngă. Iar la 13 ani era deja invitat, cu acordeonul, la nunțile din sat.

Putem spune că viața i-a oferit șanse pe tava. A fost conducător al ansamblului de la școala din satul Măcărești, r. Ungheni, în care studiasse, iar mai tîrziu a muncit și la grădinița din localitate. Modest, dar volubil, Dinu povestește

astăzi cu entuziasm despre acordeoanele sale care i-au susținut pasiunea, pe parcursul vremii, cinci la număr. Ne-a mărturisit că, pentru a nu fi părăsit de muzică, nu trebuie să o părăsești nici tu pe ea!

La armată s-a prezentat tot cu marea lui pasiune. Era student la Școala de Arte „Valeriu Poleakov” din Chișinău, cînd primise citația să meargă la armată. „Am vrut să fiu soldat, pentru că și pe fratele meu mai mic îl luaseră la cătănie

cu jumătate de an mai devreme, în Trupele de carabinieri”. A întrerupt studiile la școala muzicală, dar nu a renunțat la muzică pentru cătănie. Prima dată când a ținut arma în mână, s-a gândit că-i tare ușurică. „Trei kilograme șase sute grame, pe lângă greutatea acordeonului meu, erau un fleac. Dar, pe urmă, arma a prins în greutate”, își amintește, zîmbind, soldatul Dinu Cozma.

La centrul militar a pus și o condiție: merge la armată doar cu acordeonul. Acest lucru i s-a permis și a fost repartizat în compania transmisiunii a Brigăzii „Ștefan cel Mare” din capitală. Afirmă că-i place eticheta militară și uniforma, într-o culoare cu acordeonul său. După opt luni de serviciu militar, are și o intenție fermă: să se transfere în orchestra Brigăzii, în care să rămână până la pensionare.

„Pentru mine armata este ușoară, întrucât am acordeonul alături: într-o mână acordeonul și în alta arma. Când iau în mână instrumentul muzical, uit de tot și de toate”, recunoaște ostașul. Colegilor le cîntă ce le poftesc sufletelele: melodii ostășești, dar și de petreceri uneori, la solicitare. Are o voce care te încîntă, de la primele secunde. Mai cîntă la clape, armonică și pian, dar cu tragere de inimă numai la acordeon. „Le cînt camarazilor mei oriunde. Și ei mă întrebă uneori: „Mai ai să cînti?”. Le răspund: „Mai am, pentru că-mi place”.

Există un singur loc unde soldatul Cozma nu și-a luat „prietenu armonios” – în poligon.

Tot el recunoaște că armata schimbă tinerii: „...pentru că aici înveți ceea ce nu ai învățat acasă: răbdarea. Trebuie să te adaptezi, de la început, mediului

cazon, ca să îți fie armata mai ușoară. Pentru mine și muzica, și armata sînt ușoare. Nu e ca pe vremuri, cînd tații noștri îndeplineau serviciul în armata sovietică doi-trei ani. Aici sîntem toți de pe loc”.

Dinu Cozma nu este singurul soldat pasionat de muzică în rîndul camarazilor în termen. Aici s-au cunoscut mai multe suflete-pereche, venite însă la armată fără instrumente muzicale și și-au făcut o promisiune: pînă la sfîrșitul serviciului militar, să se adune și să cînte cea mai frumoasă melodie pe care n-a auzit-o vreodată unitatea militară.

Căpitan Inga RADVAN

“ *Aici s-au cunoscut mai multe suflete-pereche, venite însă la armată fără instrumente muzicale și și-au făcut o promisiune: pînă la sfîrșitul serviciului militar, să se adune și să cînte cea mai frumoasă melodie pe care n-a auzit-o vreodată unitatea militară.* ”

“*Adevărul e că mulți tineri visează la carieră militară, însă puțini știu cum să traducă acest vis în realitate. Întii de toate, e bine să alegi ceea ce te reprezintă, iar pregătirea fizică și potențialul intelectual trebuie să fie în armonie perfectă, astfel încât să vorbească de la sine că poți fi un bun militar*”.

Pasul peste limita visului

este noua realitate a studentului Ivan Racu

Unele povești sînt spuse cu ușurință și vrei să le împărtășești. Acestea sînt, de cele mai multe ori, istorii despre experiențe frumoase și pe care le spui cu plăcere, de la început pînă la capăt. Descoperim împreună, în rîndurile de mai jos, cît de greu i-a fost tînărului student Ivan Racu să ajungă ceea ce este astăzi.

E un om deosebit, care, de ani de zile, muncește perseverent pentru aspirațiile sale profesionale, în ciuda prejudecăților și greutăților. Destinul l-a pus la grea încercare, dar nu s-a lăsat bătut, a continuat să își poarte visul pe căile împlinirii. Și reprezintă o adevărată lecție de viață...

E un băiat cu o frumusețe lăuntrică aparte. Are doi ochi mari, plini de lumină și fața brăzdată de multiple cicatrice, a căror istorie nu am îndrăznit să o descopăr. Despre Ivan Racu, superiorii spun că este un om extraordinar, care muncește mult și pune suflet în tot ce face. Dă dovadă de ambiție, pasiune în ceea ce profesează și de mult echilibru emoțional.

“*Pînă să dea mîna cu armata, a studiat în cadrul Colegiului Industrial Pedagogic din Cahul, specialitatea informatică. Fiind un mare amator de sport, și anume de judo, a participat la o serie de concursuri raionale și, în rezultatul acestora, s-a clasat pe locuri de frunte.*”

Patru poligoane. Ultimul cu emoții deosebite!

În această lume agitată, în care preocupările și discuțiile dintre oameni se reduc la noțiunea de bani, ieri soldat în termen, azi student militar, Ivan Racu a simțit nevoia să se rupă de realitate și să lase timp pentru universul său interior. Ajuns la vârsta maturității, în momentul în care trebuie să te hotărâști asupra viitorului, și-a dorit o carieră care să-i ofere un loc de muncă stabil, posibilități de afirmare profesională și un venit suficient pentru a-și asigura un trai decent.

Tînărul Ivan Racu, originar din satul Țiganca, raionul Cantemir, și-a încercat, în 2011, norocul la Academia Militară „Alexandru cel Bun”. Din păcate, nu a întrunit toate cerințele comisiei de atestare, astfel spulberîndu-i-se visul proiectat de ani de zile. Nu s-a lăsat copleșit de supărare, nici nu a renunțat la intenția de a merge, din nou, la aceeași instituție. Astfel, decide să se încorporeze benevol în Armata Națională. În octombrie 2011 urmează cursurile tînărului ostaș în Brigada „Dacia”, ulterior fiind transferat în Brigada „Ștefan cel Mare” din Chișinău, compania cercetare. În toamna anului ur-

mător, este trecut în rezervă. Și, cum dolarul de armată era mare, nu a putut să stea mult acasă. La decizia să revină la cătănie, doar că, de data aceasta, pe contract, în Batalionul 22 de Menținere a Păcii.

În perioada serviciului militar pe contract, urmează două cursuri de instruire a tînărului ostaș și slujește cu devotament Patriei, pînă în luna iulie a anului curent. Între timp, s-a pregătit conștiincios pentru o nouă rundă de provocări, încercîndu-și iar destinul la Academia Militară „Alexandru cel Bun”. A fost atestat de către comisia medico-militară, iar pe 24 iulie, alături de alți bravi băieți, promovează concursul de admitere. A optat pentru specialitatea artilerie. Soarta îl aduce, pentru a patra oară, în poligon, la cursurile de instruire a tînărului ostaș. Dacă despre ceilalți colegi de breaslă vorbim ca despre niște novici, viitorul locotenent Ivan Racu se poate lăuda deja cu o experiență bogată în arta militară.

Toate meritele de pînă acum le datorează părinților: au fost cei care l-au susținut, de la bun început. Iar ultima realizare (admiterea la studii în Academia Militară) a fost un secret, pînă în ultimul minut. Abia în clipa cînd s-a văzut pe listele înmatriculaților, a

luat telefonul și l-a bucurat pe tatăl său, cel care, din start, privise cu ochi buni alegerea fiului.

„Adevărul e că mulți tineri visează la carieră militară, însă puțini știu cum să traducă acest vis în realitate. Întîi de toate, e bine să alegi ceea ce te reprezintă, iar pregătirea fizică și potențialul intelectual trebuie să fie în armonie perfectă, astfel încît să vorbească de la sine că poți fi un bun militar”, se arată convins studentul Racu.

Pînă să dea mîna cu armata, a studiat în cadrul Colegiului Industrial Pedagogic din Cahul, specialitatea informatică. Fiind un mare amator de sport, și anume de judo, a participat la o serie de concursuri raionale și, în rezultatul acestora, s-a clasat pe locuri de frunte.

Aflat departe de ceremonialul de pe platou, la auzul imnului de stat, a sărit ca ars în picioare, demonstrînd respect pentru valorile naționale. În preajmă – nici zăre de comandant. O jumătate de oră, atît a fost suficient să înțeleg că am în față un om cu personalitate, un bărbat matur, pe care armata l-a educat și continuă să o facă, l-a învățat ce înseamnă disciplină și ordine.

**Locotenent
Natalia ANDRONACHI**

„Se spune că studentul, dacă a făcut universitatea, a simțit tinerețea, iar soldatul, dacă a făcut armata, a simțit viața. Eu sînt absolut de acord cu această afirmație, pe care am auzit-o de la un camarad. Cred că serviciul militar în termen îmi va fi o lecție bună pentru toată viața”.

Flori pentru mama, destinul pentru noi!

Frații Mihai și Nicolae Corai stau la straja păcii în Zona de Securitate a Republicii Moldova. Ambii sînt titulari ai Batalionului 1 infanterie independent al Forțelor de Menținere a Păcii din satul Cocieri. Doi frați gemeni, care au decis să împartă, în egală măsură, riscurile și împlinirile serviciului militar.

Mihai și Nicolae susțin că între ei niciodată nu a existat concurență, iar deciziile importante totdeauna le-au luat împreună. Încurajarea pentru serviciul militar i-a aparținut mamei. „Niciodată nu ne-a fost frică de greutate. Încrederea în faptul că frațele este alături și, la nevoie, va veni în ajutor, ne-a mobilizat să trecem cu bine peste multe situații dificile din viață. De aceea, am acceptat serviciul militar ca pe o nouă provocare a vieții, căreia trebuia să îi facem față cu succes”, ne-a declarat Nicolae.

Cînd merg acasă, Mihai și Nicolae niciodată nu uită să cumpere un buchet de flori pentru mama și să-i spună și mulțumesc întrucît i-a îndemnat să meargă la armată.

Au fost încorporați în Brigada „Moldova” din Bălți, unde, pentru prima oară, au făcut cunoștință cu milităria. „Ne-am acomodat repede la viața cazană. Împreună cu fratele, am învățat, mulți ani, la o școală-internat cu profil sportiv, în care am avut aproximativ același regim, aceeași mîncare și același colectiv de băieți. Astfel, cazarma ne-a devenit foarte repede a doua casă”, își aduce aminte Mihai.

La scurt timp după încorporare, frații Corai au aflat că vor urma pregătirea pentru Forțele de Menținere a Păcii și că trebuiau să părăsească unitatea militară, de care se atașaseră atît de mult. „Nu știam prea multe despre FMP. Totuși am primit calm această veste și am început pregătirile”, povestesc, cu voce liniștită, frații Corai.

„Cînd am ajuns la Cocieri, am întîlnit un colectiv foarte disciplinat și unit. Era o mare familie, în care toți se știau. Ostașii cunoșteau nu doar numele camarazilor, dar și ce ocupație avea la civilie fiecare sol-

dat, de unde este originar sau cine îi sînt rudele... Asta ne-a impresionat foarte mult. Aici am înțeles ce înseamnă prietenia adevărată”, a precizat Mihai.

După cum susține Nicolae, armata i-a maturizat și le-a schimbat foarte mult caracterele. „Se spune că studentul, dacă a făcut universitatea, a simțit tinerețea, iar soldatul, dacă a făcut armata, a simțit viața. Eu sînt absolut de acord cu această afirmație, pe care am auzit-o de la un camarad. Cred că serviciul militar în termen îmi va fi o lecție bună pentru toată viața”, afirmă Nicolae.

La unitatea din Cocieri, frații Corai s-au dat complet militariei. După 10 luni de serviciu militar în termen, au hotărît să rămînă în armată ca militari prin contract.

Ambii frați au gradul de caporal, își execută conștiincios meseria și sînt apreciați de comandanți, dar nici unul dintre ei nu are mari ambiții legate de cariera militară. „Nici eu, nici Mihai nu visăm la cariera de ofițer sau la epoleți de general. După ce ne-am decis să rămînem în Armata Națională prin contract, ne-am propus un scop mult mai modest: să transmitem toate cunoștințele, pe care le-am acumulat în armată, tinerilor veniți imediat după noi și celor care vor mai veni în unitatea noastră, în următorii cîțiva ani. Astfel, dorim să le mulțumim comandanților noștri, pentru că ne-au asigurat o pregătire militară de nivel înalt, dar și o educație bună. Dacă intenția ne va reuși, vom pleca acasă cu inima împăcată”, au concluzionat caporalii Corai.

Pînă atunci, Mihai și Nicolae își văd casa părintească doar o dată pe lună, cînd pleacă în concediu, pe cîteva zile. Cînd merg acasă, niciodată nu uită să cumpere un buchet de flori pentru mama și să-i spună și mulțumesc întrucît i-a îndemnat să meargă la armată.

Locotenent Dmitrii VOSIMERIC

“*Niciodată nu ne-a fost frică de greutate. Încrederea în faptul că fratele este alături și, la nevoie, va veni în ajutor, ne-a mobilizat să trecem cu bine peste multe situații dificile din viață. De aceea, am acceptat serviciul militar ca pe o nouă provocare a vieții, căreia trebuia să îi facem față cu succes”.*

„Dacă aș fi ministru al Apărării..”

Vitalie Marinuța,
ministru al Apărării

Pot spune cu siguranță că armata este modernă după gândire, dar veche după tehnică. Tehnica din dotare este producția anilor 90, acum este necesar ca să o modernizăm. Ne bucură faptul că acel spirit și acea viziune sovietică a anilor 90 nu mai persistă în Armata Națională. În prezent avem alte priorități, o altă abordare. Avem tineri militari competenți și cu un potențial enorm, dar este necesară și o finanțare adecvată pentru a-l dezvolta.

Igor ALESIEV,
Brigada Ștefan cel Mare

Aș adopta o lege care să permită recrutului să își aleagă singur unitatea militară în care să meargă, nu să fie repartizat de superiori. În al doilea rând, aș cere mai multă acțiune în câmp. Eu, dacă am venit să fac armata, înseamnă că vreau să trag des din armă.

Silvian CAZACU,
Brigada Ștefan cel Mare

Aș încerca să îmbunătățesc condițiile de trai ale militarului în termen, care nu sînt rele, dar nici prea bune. Și aș mări numărul de concedii oferite militarilor în termen. Mai mult ca atât, i-aș învoi, în fiecare vineri și sîmbătă, să meargă acasă. La fel, le-aș organiza ostașilor mai multe aplicații, ca să simtă ce înseamnă să fi militar.

Caporal Ion VASCAUȚAN,
Regimentul Rachete Antiaeriene

Primordială pentru mine ar fi crearea unei armate profesionale, astfel încît să existe noi locuri de muncă, iar salariile celor care servesc Patria să fie pe potriva efortului depus. Cu părere de rău, toți cunoaștem ce salarii primesc bugetarii de la noi... Plus la aceasta, mi-aș dori mai multe ieșiri în poligon și, respectiv, trageri din diverse tipuri de armament.

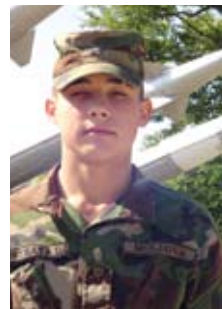
**Soldat Igor GOLBAN,
Regimentul Rachete Antiaeriene**

Aș porni de la achiziția tehnicii auto. Majoritatea mașinilor de serviciu sînt învechite și trebuie înlocuite. De altfel, ca și starea drumurilor din unități, care necesită reabilitare. De asemenea, **o atenție deosebită aș acorda condițiilor din cazăr-mile militare.**

**Caporal Alexei BUJAC,
Batalionul de Gardă**

În primul rînd, aș moderniza infrastructura unităților militare, deoarece, în unele unități, locurile de instruire și chiar platourile nu sînt în cea mai bună stare. În al doilea rînd, **aș reduce la minim implicarea ostașilor în servicii pe cantină și în alte lucrări din domeniul logistic.** Acestea se pot face prin implicarea personalului civil, care va prepara mîncarea ostașească, în timp ce soldații vor fi antrenați la pregătirea fizică sau la pregătirea de luptă.

**Soldat Denis MUSTEAȚĂ,
Regimentul Rachete Antiaeriene**

Aș renunța, întîi de toate, la tehnica militară ieșită din uz și moral învechită. Un alt obiectiv, care l-aș realiza, ar fi **trecerea la o armată bazată pe militari pe contract.**

**Soldat Alexei RUSU,
Batalionul de Gardă**

La capitolul pregătirii de luptă, Armata Națională a făcut progrese mari, iar militarii moldoveni sînt întotdeauna apreciați de experții internaționali. Însă **un militar profesionist trebuie să aibă și o ținută pe măsură.** De aceea, fiind la conducerea instituției militare, eu aș face tot posibilul ca să asigur întreg efectivul armatei cu uniforme noi de paradă. În primul rînd, i-aș asigura cu ținută nouă pe militarii din garda de onoare, care deseori reprezintă nu doar Armata Națională, dar și întreaga țară.

**Soldat Fiodor CABAC,
Regimentul Rachete Antiaeriene**

Aș face tot posibilul pentru a renunța la serviciul militar în termen. Băieții trebuie să vină din proprie inițiativă în armată. Vă imaginați cîți bani se cheltuiesc anual pentru întreținerea unui ostaș în termen?! Și care, după douăsprezece luni, își caută mai departe de treabă. Nu văd sensul. **Aș atrage investiții pentru organizarea cursurilor de specializare și aș spori salariile angajaților instituțiilor militare.**

**Soldat Călin GÎLCĂ,
Batalionul 22 de Menținere a Păcii**

Dacă aș avea împuternicirile ministrului Apărării, **aș pune accent pe cooperarea Armatei Naționale cu partenerii străini și aș promova această idee la cel mai înalt nivel.** Participarea militarilor noștri la exercițiile multinaționale, cu utilizarea tehnicilor și metodelor noi de lucru, acumularea experienței de la colegii de peste hotare va accelera transformarea structurii militare a Republicii Moldova în una modernă și mobilă, capabilă să intervină, în cazul unor necesități.

“ Nu încercam să fug de armată, Doamne ferește! Sînt adeptul îndeplinirii datoriei față de Patrie...”

Minus un „actor”, plus un (al Patriei) apărător! Pasiunile pot aștepta – armata nu prea

Știa că armata trebuie făcută din inimă, încă de cînd era pe băncile școlii. Dar, pentru că mai avea timp pînă la cătănie, a mers în căutarea unui loc de muncă la teatrul „Vasile Alecsandri” din Bălți. Vorbesc despre Andrei Revenco, originar din orașul Bălți care nu! nu era actor pînă la armată, ci specialist sunet în Teatrul din preajma casei sale.

“ Cel mai mult mi-a plăcut seriozitatea și punctualitatea pe care ți le dictează armata. Mi-a fost greu pînă la jurămînt. Făceam multe stîngăcii, dar chiar și asta m-a ajutat să înțeleg multe lucruri”.

Andrei Revenco afirmă că fusese un elev exemplar. După școală, a fost admis la Colegiul Politehnic din Bălți, unde a susținut BAC-ul, dar nu a absolvit instituția din anumite motive. Se afla în căutarea unui loc de muncă, prin orașul natal. Oferta de specialist sunet la teatrul „Vasile Alecsandri” venise la țanc. „Am difuzat muzică în timpul spectacolelor bălțene din mai 2012 pînă în ianuarie 2013, cînd am fost încorporat în Armata Națională”, povestește protagonistul nostru. E o perioadă scurtă de timp, dar tînărul a reușit să se simtă parte din marea familie a unui teatru de talie republicană.

„În trupă activează în jur de 200 de angajați. pe lângă actori, personalul include regizor tehnic, maestru sunet, cabinier-garderobier, suflor, costumier și oameni de multe alte specialități. Eram uniți, pentru că doar așa un grup de oameni poate avea succes”, își amintește Revenco. Aici l-a cunoscut pe „Budulai-ul moldovean”, Mihai Volontir – cum i-a zis tînărul – care, în anul 2000, a fost desemnat ca cel mai bun actor al secolului XX al cinematografiei moldovenești. La întrebarea dacă a fost îndrăgostit de vreo actriță din teatrul bălțean, tînărul, modest din fire, răspunde negativ.

Recunoaște că nu are nici un actor îndrăgît (îi admiră pe mai mulți), în schimb, are o piesă de teatru preferată, „Ivan Turbină”, pe care a vizionat-o, de multe ori, de după culise, dar și din sală, alături de prietena sa. „E o piesă pentru copii, dar, de fiecare dată cînd o privesc, îmi provoacă emoții pozitive”, afirmă militarul.

În luna ianuarie, anul curent, mai în glumă, mai în serios, Andrei Revenco a fost luat la armată chiar de la serviciu. „Nu încercam să fug de armată, Doamne ferește! Sînt adeptul îndeplinirii datoriei față de Patrie. Doar că știrea că plec la armată parcă mă luase pe nepregătite”, afirmă soldatul Revenco, strecurînd un zîmbet ușor observat. Pentru că, de! pînă la urmă, și armata e asemeni unei piese de teatru, care-l are deja pe el în rol central. Zice că s-a acomodat rapid, a îndrăgît pasul militar și și-a făcut o sumedenie de prieteni. „Cel mai mult mi-a plăcut seriozitatea și punctualitatea pe care ți le dictează armata. Mi-a fost greu pînă la jurămint. Făceam multe stîngăcii, dar chiar și asta

“

Aspirația mea este să ajung în grad de ofițer. Vreau să fac carieră în armată, dar și să iau licența în relații internaționale”.

m-a ajutat să înțeleg multe lucruri”. Călcatul prin străchini te învață să nu greșești. Și, dacă la început, soldatul Andrei Revenco, îndrăgostit, în mod paradoxal, de tehnică și de literatură, cu aceeași intensitate, avea dubii că armata o să meargă „ca unsă”, acum e convins că își dorește carieră militară.

La prima întîlnire cu soldatul Revenco, l-am surprins concentrat pe rafturile doldora de cărți din biblioteca Brigăzii „Ștefan cel Mare”. Căuta ceva din literatura rusă: Lermontov, Dostoievski etc. Dar este pasionat și de Theodore Herman Albert Dreiser. „Mă interesează mai mult clasicul secolului XVIII-XIX”, recunoaște tînărul, mulțumit că biblioteca armatei îi poate înflori sufletul cu cărțile îndrăgite.

Printre planurile protagonistului nostru se regăsește și continuarea studiilor. „Aspirația mea este să ajung în grad de ofițer. Vreau să fac carieră în

armată, dar și să iau licența în relații internaționale”, afirmă, spre final, Andrei Revenco. Aspirațiile-i sînt mari, însă și puterile pe potrivă.

Andrei precizează că a înțeles de vreme că viața trebuie trăită frumos și, cel mai important: dacă vrei armată ușoară, nu trebuie să discuți, ci să execuți ordinele superiorilor!

Căpitan Inga RADVAN

“Pentru un militar sîrguincios, procedee grele nu există. Odată cu practicarea acestora, vine și rezultatul scontat”.

Voleibalistul Gărzii de Onoare

Atu-ul din sport valabil și pentru armată

Ne-am obișnuit să-i vedem în uniformă, la fiecare întâlnire sau sărbătoare oficială, indiferent de-i soare sau lapoviță. Sincronizarea perfectă a elementelor instrucției de front, profesionalismul, precum și ținuta lor militară au fost și sînt admirate de mii de ochi, de personalități cu renume de peste hotarele țării și de oameni simpli de la noi.

În conformitate cu rigorile stabilite de către organele competente, racordate la practica protocolară internațională, oricine poate îndeplini serviciul militar în compania Gărzii de Onoare. Tot ce se cere de la candidați este disciplină ireproșabilă, înălțime minimă de 185 cm și aspect exterior plăcut.

Cartea de vizită a Republicii Moldova, așa cum mai este numită Garda de Onoare, ascunde în spatele său o muncă titanică. Repetă, de sute de ori, același pas, aceeași mișcare, iar uneori un singur cuvînt poate da totul peste cap. Primul antrenament comun niciodată nu este reușit. Individual, fiecare se pregătește bine.

Să fii înalt și chipeș nu este suficient. Ajung „de onoare” doar cei care trec de testele psihologice. Procedura de selec-

ție e minuțioasă, iar militarii trebuie să se înarmeze cu multă răbdare. Cel mai dificil este să învingă emoțiile: greșelile nu sînt acceptate. Dacă, la întîmpinarea unui șef de stat, au nevoie de o pronunție clară, atunci mînuirea armei din dotare cere tăcere și abilitate de manevrare. Teoretic, arma reprezintă o continuitate a brațului, formînd un organism unic. La efectuarea mișcărilor bruște, arma din dotare nu trebuie să devieze de pe traiectorie.

Deși conștient de importanța evenimentelor pentru care se pregătește zilnic, modest din fire, soldatul Eduard Ajder, pușcaș superior, știe că a fost ales fiindcă are cele mai bune calități fizice, morale și profesionale. „Pentru un militar sîrguincios, procedee grele nu există. Odată cu practicarea acestora, vine și rezultatul scontat”, afirmă tînărul.

În vara anului trecut a depus actele la o instituție de învățămînt superior a unei structuri de forță. A trebuit să susțină mai multe teste, pe unele dintre ele le-a picat. Un sentiment profund îi dicta să facă ceva bărbătesc. Mulți ani la rînd, a studiat la liceul teoretic cu profil sportiv.

Din proprie inițiativă, hotărăște să vină la armată. Și astăzi deja se mîndrește cu zece luni de experiență militară. Aspectul exterior plăcut, la care se adaugă și înălțimea de 1,96 m, plus intelectul

tă, de ofițerii care știu să își facă meseria, unii mai exigent decît alții.

Își amintește în detalii ziua cînd i-a fost înmînată arma, o carabină SKS de origine sovietică. Pușca semiautomată este folosită, în prezent, ca armă ceremonială inclusiv în România de către Regimentul 30 Gardă „Mihai Viteazul”. Din acel moment, au început antrenamentele la propriu. La patru zile de aflare în Garda de Onoare, a participat la prima ceremonie militară, a fost una dintre cele mai timpurii ieșiri a unui militar în termen. O ceremonie la reședința de stat, la care era prezent ambasadorul Egiptului în Republica Moldova.

Eduard Ajder a luat parte la peste 50 de ceremonii, asigurînd, astfel, mai multe activități protocolare de stat, ceremonii de acreditare a diplomaților străini și de înmînare a distincțiilor de stat etc. Recent, a avut ocazia să prezinte onorul președintelui României, Traian Băsescu. După care, președintele Turkmenistanului a venit la Chișinău, în vizită oficială.

Ostașul Ajder afirmă că înălțimea este un atu, dacă știi cum să o pui în valoare. Grație înălțimii impozante, a completat rîndurile jucătorilor profesioniști de volei. Practicase acest sport cînd era elev de liceu. Talentul îi fusese descoperit la vîrsta de nouă ani de către profesorul lui de educație fizică.

La scurt timp, acesta din urmă i-a organizat o întîlnire cu un antrenor, cu care a continuat să colaboreze. „Nu am mizat să fac sport de performanță. Cînd eram mic, nu-mi amintesc să mă fi gîndit măcar o dată la bani, la faimă, pur și simplu, jucam volei din plăcere. Lucrurile au început să evolueze de la sine”, mărturisește militarul în termen.

i-au asigurat un loc în compania Gărzii de Onoare. Intuia că va fi repartizat anume într-acolo. Ajuns în această unitate, a rămas mulțumit de realitatea descoperi-

Inițial a jucat pentru liceu. După care a continuat antrenamentele la Clubul sportiv Speranța din Chișinău. A reprezentat țara la voleiul clasic și voleiul de plajă, în cadrul mai multor meciuri amicale și competiții internaționale, desfășurate în Republica Belarus, Ucraina, Bulgaria ș.a. A pornit în luptă pentru titlu, jucînd pentru echipa Microinvest, Cahul. Atunci a înscris și prima sa victorie internațională din cariera sportivă.

Planurile de viitor îi sînt pămîntești. Acum armata este prioritară. După care vrea să depună actele la facultate. Încă nu e hotărît ce i-ar place mai mult să facă, oscilează între psihologie și jurnalism. Poate cîndva și articolele din aceste pagini vor purta semnătura Ajder!

**Locotenent
Natalia ANDRONACHI**

“... Cînd eram mic, nu-mi amintesc să mă fi gîndit măcar o dată la bani, la faimă, pur și simplu, jucam volei din plăcere. Lucrurile au început să evolueze de la sine”.

Un destin motivat de povață

Dintotdeauna și-a dorit să devină un mare director, însă a renunțat la visul său, alegînd hainele militare și responsabilitatea pentru Patrie. Tînărul plutonier Ion Gîndea nu s-a gîndit că va purta cu satisfacție uniformă și va respecta disciplinat regimul militar.

A încercat cîteva căi în găsirea vocației, absolvind Facultatea de Management a Colegiului Politehnic, dar a eșuat totuși în intenția de a face facultate la Academia de Studii Economice din Moldova. familia era convinsă că, orice alegere profesională ar face, Ion își va îndeplini responsabilitățile cu brio. Dar citația, în care scria că urmează să fie încorporat în Armata Națională pentru îndeplinirea serviciului militar, i-a schimbat viitorul. Aceasta nu i-a adus sentimente de bucurie sau frică, a existat doar conceptul „Trebuie”. La prima intrare în tabăra

“ *Opțiunea pentru serviciul militar prin contract i-a bucurat pe colegii care îl apreciază pentru merite și pentru puterea sa morală, dar și pe superiorii săi, pentru că este un partener „...de încredere, descurcăreț, sîrguincios și conștiincios”.*

militară și cazarmă, era deja pregătit moral pentru următoarea treaptă din viața lui.

La fel ca tatăl și fratele, Ion a urmat serviciul militar în termen. A fost repartizat în Batalionul de Transmisiuni și, în ciuda regimului strict și a timpului personal limitat, fiind disciplinat, a reușit să obțină încrederea colegilor și a comandanților. Justificate, au urmat în context, avansările în grad și funcție, în doar primul an de activitate în Armata Națională.

Spre finalizarea serviciului în termen, nu mai avea dubii legate de viitor. Opțiunea pentru serviciul militar prin contract i-a bucurat pe colegii care îl apreciază pentru merite și pentru puterea sa morală, dar și pe superiorii săi, pentru că este un partener „...de încredere, descurcăreț, sîrguincios și conștiincios”. Acestea sînt cuvintele de apreciere din partea locotenent-colonelului Iulian Strungă, comandantul Batalionului

de Transmisiuni, care îl prezintă drept model pentru un început de carieră apreciată în militărie.

Fiind în al cincilea an de activitate în Armata Națională, Ion a reușit, concomitent cu munca, să ia și licența în geografie. Poartă cu mîndrie gradul de plutonier și declară că toate realizările au avut la bază serviciul militar în termen, de acolo pornind perseverența și ambițiile sale sănătoase.

La etapa combinării rezultatelor cu perspectivele, plutonierul Ion Gîndea își amintește, cu multă grațitudine, de persoana care l-a convins să aleagă serviciul militar. Fostul camarad, locotenentul major Viorel Scutari, i-a deconspirat esența numelui de „militar” și cît de anevoioasă, dar și nobilă poate fi această meserie. Îi urmează și astăzi povețile, pas cu pas, pentru a-și realiza visul de a deveni ofițer, lucru imposibil fără 12 luni de cătănie.

Iana STAHI

“*Îmi place să știu că pot fi de folos țării, iar vocația pentru pacificator se trage tocmai de la această idee: ÎMI POT APĂRA ORICÎND PATRIA ȘI FAMILIA*”

...Ce n-a dovedit nici tata...

La doar 19 ani, Ștefan BĂEȘ
înfruntă destinul cu cadență de ostaș!

Din cele mai vechi timpuri, armata a reprezentat nu doar forța unui stat și garanțul păcii, dar și școala unde se cultiva adevăratele valori ale patriotismului, devotamentului și dragostei față de țară. Alături de alte instituții, armata a devenit pilonul democrației, suveranității și independenței Republicii Moldova. Anual, rîndurile cetățenilor sînt completate cu bravi bărbați, care, trecînd de „ciurul” militar, pășesc prin viață cu cinste, credință și disponibilitate de a-și apăra patria și neamul, oricînd ar fi nevoie.

Viața cazonă, straiile militare, bocancii, terciul ostășesc – acestea, odată gustate și măsurate, pe unii tineri îi pot motiva să nu mai renunțe la ele. Astfel, după o perioadă de soldăție, ei se pomenesc cu apriga dorință de a urma cariera militară. Cu asemenea aspirații l-am găsit și pe Ștefan Băeș, pe teritoriul Companiei Infanterie Independentă din Varnița. La doar 19 ani, fața suplă-i îi trădează grijile. În 2009, viața sa ia o altă întorsătură, familia Băeș rămînînd fără capul și întemeietorul acesteia – tatăl. Ștefan absolvește nouă clase în satul natal, Floreni, după care își face studiile la Școala Profesională din Todirești. Meseria de lăcătuș auto i-a permis să cîștige, timp de un an, niște bani, cu care a putut să-și ajute familia. „Am lucrat în domeniu, iar cu banii munciți, am făcut ceea ce n-a reușit să facă tata. Am finalizat lucrările de construcție a casei și chiar am mai lărgit-o un pic”, povestește tînărul.

Cînd a venit vorba de serviciul militar, băiatul n-a stat mult pe gînduri. Chiar dacă, conform legii, ar fi putut refuza să facă armata, Ștefan a hotărît să schimbe hainele civile pe uniformă militară. După cursul de inițiere în arta militară a tînărului ostaș, după participarea la aplicațiile moldo-ucrainene „NORD-2013”, soldatul Băeș se regăsește pe listele celor care urmau să-și îndeplinească serviciul în Forțele de Menținere a Păcii. „Sînt foarte și foarte mîndru că am ajuns să fiu pacificator. Cîteodată este greu, dar, alături de comandanți și camarazi, reușesc să trec peste toate”, recunoaște Ștefan. Întrebat de

ce a ales să se facă pacificator, militarul a oferit un răspuns scurt și cuprinzător, de altfel, cum se obișnuiește în rîndurile lor: „Îmi place să știu că pot fi de folos țării, iar vocația pentru pacificator se trage tocmai de la această idee: îmi pot apăra oricînd Patria și familia”, mărturisește militrul.

În 7 luni, de cînd își îndeplinește serviciul militar, Ștefan a fost de două ori în concediu, ultimul fiind pe 15 iulie. „Le-am făcut la ai mei surpriză, nici nu bănuiau să mă vadă la poartă. Mama era fericită, mi-a zis că am slăbit puțin, de aceea, probabil, îmi pregătea ceea ce-mi place mai mult – plăcinte cu brînză”, își amintește militarul.

De la viața ostășească a învățat multe. Ordinea, disciplina, răbdarea sînt doar cîteva calități pe care și le-a cultivat Ștefan, și în baza acestora, urmează să-și zidească o carieră militară...

Inna GANȚA

“ ... *Unitățile militare ale Moldovei nu erau constituite din mercenari, ci din ostași care luptau pentru apărarea Patriei și religiei, nu pentru interese mercantile ...*

Rolul ostașului în istoria militară

În diverse lucrări cu tematică istorico-militară, sînt descrise detaliat premisele războaielor, strategiile și tacticile acceptate, la o anumită perioadă de timp, apariția și perfecționarea tipurilor de arme, dar nu se efectuează o analiză detaliată a importanței ostașului simplu în război.

Încă din epoca antică, se considera o onoare și o datorie să fii militar. În orașele-state din Grecia Antică (sec. X-VIII î. Hr.), soldații de rînd erau numiți hopliți. Pregătirea militară începea din copilărie, în special, aceasta se remarcă în Sparta, unde copiii, din fragedă copilărie, erau trimiși în tabere militare și educați de veterani de război, care se străduiau să le cultive capacități de luptă, rezistență și voință. Datorită pregătirii militare și calităților morale ale ostașilor de rînd, grecii au fost capabili să se apere de invaziile persane (sec. VI-V î. Hr.).

În Imperiul Roman, se acorda o atenție deosebită militarilor. În caz de război, toți cetățenii erau obligați să lupte în legiunile romane. Armata romană a fost cea mai puternică forță militară, datorită faptului că unitățile fuseseră formate din ostași, care erau cetățeni romani și doreau să apere statul, fiind devotați tradițiilor și legilor romane. Ulterior, în armata romană sînt înrolați tot mai mulți mercenari din afara imperiului, străini de cutumele vieții din statul roman. Ca o consecință a acestei schimbări, a decăzut puterea militară și imperiul s-a dezmembrat.

La începutul sec. I (d. Hr.), statul dacic prezintă o forță militară puternică. Ostașii geto-daci sînt descriși în diverse izvoare, remarcîndu-se prin vitejie deosebită, rezistență și devotament față de Patrie. Roma zilelor noastre abundă de statui, reprezentînd ostași daci care au luptat cu trupele romane. Comandanții romani considerau ostașii daci periculoși, deoarece erau neînfrigați în fața morții. Pentru a cucerii Germania, romanii au concentrat 3 legiuni, iar pentru a supune Dacia, au avut nevoie de 13 legiuni (anii 101-106 d. Hr.), fiind siliți să organizeze două campanii militare. Războaiele daco-romane au fost ultimele războaie din Europa antică, unde s-au făcut remarcăți ostașii de rînd.

La începutul epocii medievale, în forțele armate din Europa, rolul luptă-

torului simplu începe să decadă. În special, acest fapt s-a evidențiat în sec. VIII (d. Hr.), cînd a fost instituit Imperiul lui Carol cel Mare, care cucerește cea mai mare parte din Europa, aducînd cu sine o altă organizare militară, unde se formează o nouă castă militară de nobilici vor dispune de detașamente proprii de mercenari, pe care le subvenționează și aveau privilegiul de a purta arme și participa în războaie.

Domnitorul Moldovei Ștefan cel Mare operează modificări radicale privind locul omului simplu și al ostașului de rînd într-un război. În anul 1475, țara se afla într-o conjunctură internațională periculoasă. La acel moment, Imperiul Otoman atinsese apogeul său politic și militar, ducînd o ofensivă activă de anihilare a statelor creștine din Europa. Armata otomană prezenta cea mai puternică forță militară la acea perioadă. Pentru a rezista în fața invaziei, domnitorul Moldovei a efectuat schim-

bări în organizarea militară. S-a început mobilizarea generală și s-a creat Oastea Mare, compusă din locuitorii simpli, ce vorbeau aceeași limbă și aveau o religie unică, majoritatea fiind țărani. La acel moment, înarmarea și chemarea în serviciul militar a oamenilor simpli era ceva inovator și, astfel, se distrugeau toate stereotipurile existente. Unitățile militare ale Moldovei nu erau constituite din mercenari, ci din ostași care luptau pentru apărarea Patriei și religiei, nu pentru interese mercantile.

În campaniile organizate în Moldova (1475-1476), otomanii s-au ciocnit de un fenomen militar nou și anume războiul popular. Tactica utilizată de Imperiul Otoman, la cucerirea unui stat, se rezuma la următoarele: invadând o țară la hotar, aceștia nimiceau forțele armate formate din nobili și detașamentele de mercenari, după care cucereau capitala și principalele orașe, fără a întâlni rezistență din partea populației. În asemenea mod, au fost cucerite majoritatea statelor din Balcani. Însă în Principatul Moldovei nobilimea și-a unit forțele cu oamenii de rînd, împotriva dușmanului comun. Țăranii de rînd luptau cu neînfricare cu unitățile otomane, care, pînă la aceasta, cuceriseră Constaninopolul. Datorită erois-

mului și jertfirii de sine a ostașilor simpli, Moldova și-a apărât dreptul la statalitate, evitînd soarta Greciei, Bulgariei, Serbiei, Ungariei, Albaniei, transformate în pašalîcuri (provincii otomane). Moldova s-a limitat doar la plata tributului.

După războaiele dintre Imperiul Otoman și Principatul Moldovei, în diferite țări din Europa, începe să apară o altă viziune privind organizarea trupelor și rolul ostașului simplu în război – în special, cînd are loc formarea statelor cu administrație centrală – și decade puterea nobiliară.

În secolul al XVII-lea, se intensifică rolul infanteriei. Se formează două tipuri de organizare a forțelor militare: în primul unitățile militare se organizau din mercenari străini și în cel de-al doilea tip ostașii simpli vorbeau aceeași limbă și erau cetățenii acelei țări. S-a demonstrat că disciplina și capacitățile de luptă erau mai bune în trupele formate din ostași simpli de aceeași proveniență etnică.

Odată cu începutul revoluției franceze (1789), se organizează un nou tip de armată. Se instituie obligativitatea serviciului militar pentru toți cetățenii statului, iar în cazul unui război, avea loc mobilizarea generală. În aceste forțe armate, ostașii simpli reprezentau cetățenii ce apărau statul care le-a oferit libertăți sociale. În unitățile militare, exista un nivel moral înalt, în special, cînd aveau loc războaie pentru apărarea independenței.

În sec. al XIX-lea, cînd are loc formarea statelor naționale și modernizarea societății, cetățeanul simplu este implicat tot mai mult în organizarea militară a statului. Ostașii erau educați în spiritul mîndriei pentru efectuarea serviciului militar în forțele armate ale națiunii și statului respectiv.

La 1 august 1914, începe prima conflagrație mondială, în care militarii de rînd s-au ciocnit cu noi provocări. În toate statele implicate, războiul s-a început cu un nivel înalt de patriotism în societate și mobilizări în masă. 30000 de băștinași din Basarabia au luptat pe diverse fronturi. Odată cu începerea bătăliilor sîngeroase, cu rezultate minime, dar pierderi uriașe, foametea și bolile au dus la căderea morală a ostașilor și la nerespectarea disciplinei militare. În unitățile militare din diferite țări, ostașii simpli nu se mai supuneau ordinelor ofițerilor. În 1917, datorită insurecțiilor militare, s-a început destrămarea Imperiului Rus, mai tîrziu, după același scenariu, s-au dezmembrat Imperiul German și cel Austro-Ungar. Au rezistat doar statele în care ostașii de rînd au avut tărie de caracter să suporte greutățile războiului, au menținut disciplina în unități și nu s-au dedat provocărilor.

Importanța ostașilor de rînd s-a remarcat, în mod deosebit, în cel de-al Doilea război mondial (1939-1945). În această confruntare militară, victoria era de partea statelor unde ostașii de rînd s-au remarcat prin profesionalism, experiență și devotament față de Patrie. Războiul a prezentat și un sacrificiu enorm al cetățenilor pentru victorie. La finalul conflictului, s-au revizuit concepțiile privind capacitățile militare ale ostașului. Se pune accent pe pregătirea de luptă cît mai bună a soldatului, în special, odată cu dezvoltarea noilor tehnologii și apariția diverselor tipuri de arme.

Istoria războaielor a demonstrat că, într-o confruntare, învinge acel stat care dispune de ostași nu numai cu capacități profesionale, dar și cu un nivel patriotic înalt, pregătiți să lupte pentru stat, fără a lua în considerare greutățile.

Sergiu MUNTEANU,
colaborator al Muzeului
Armatei Naționale

“ În familii, mulți copii sînt educați diferit, unii sînt mai toleranți, alții au o educație mai bună, însă în armată toți devin egali și, cînd e pusă misiunea, trebuie să o îndeplinești”.

Compozitorul Anatol CHIRIAC:

„Orice lucru făcut bine este și patriotic”

- *Domnule Chiriac, unde ați îndeplinit serviciul militar?*

- Am îndeplinit serviciul militar în '74-'76 în Dnepropetrovsk, într-o unitate militară a Ministerului de Interne. Aceasta era dislocată într-o zonă a orașului, unde se afla penitenciarul din Dnepropetrovsk pentru deținuți politici, adică o pușcărie de tip închis. Doi ani de zile i-am petrecut în acea unitate, preocupată de securitatea și paza penitenciarului.

Cînd am mers în armată, aveam aproximativ 57 de kilograme și cînd m-am întors – deja 92 de kilograme. Am făcut doi ani de zile sport și tot ce ținea de pregătirea fizică. Dacă e să fiu sincer, noțiunea de armată, pînă astăzi, mă mobilizează, într-un fel. Sînt foarte recunoscător pentru faptul că am putut să fac o armată adevărată. Ofițerii și, în

general, tot personalul erau profesioniști. Există o atmosferă de încredere, totul fiind bine pus la punct. Armata sovietică avea niște reguli care erau respectate strict, deși veneam din diferite familii, cu diferite nivele intelectuale. Unul venea din Georgia, din Uzbekistan, altul – din Republica Moldova.

Din punct de vedere al organizării, ne aduceau pe toți la același nivel. Îmi amintesc: cînd ajungeam în armată, unii nu se puteau ridica la bară, dar, cînd plecau, făceau zeci de asemenea exerciții. Sportul a contat pentru mine. Întrucît veneam de la Școala muzicală, eram foarte slab la acest compartiment, pentru nu ni se cereau multe exerciții. În armată însă, din prima zi, ne-au și organizat o cursă de alergări la 3000 de metri. Încet, dar sigur, am reușit să am și rezultate și, cînd am revenit, după serviciul militar, la „Ștefan Neaga”, profesorul de sport mi-a zic că puteam să nu mai merg la ore.

- *Mai țineți minte momentul cînd ați primit vestea că trebuia să vă înrolați în armată?*

- De cîteva ori, am fost anunțat oficial, dar am mers la armată doar după ce am terminat doi ani de studii la „Ștefan Neaga”. În armată, nu am fost

“ Eu personal recunosc că armata mi-a fost foarte mult de folos. Ce am putut atunci să învăț, mi-a rămas pînă acum.

repartizat în orchestră, nici atunci acest lucru nu era atât de simplu, orchestrele militare fiind formate din persoane care aveau conservatorul absolvit. Destinația în Dnepropetrovsk fusese în orchestră, însă acolo, și fără mine, erau mulți muzicieni. Regretele pentru muzică le-am transformat în pasiune la sala de forță și, când am venit acasă, părinții nici nu mă recunoșteau. Era o mare diferență.

Chiar și acum dimineața, la stadion, fac exerciții. Poate nu chiar ca în perioada când eram în armată, dar sînt într-o formă fizică bună.

Anatol Chiriac s-a născut la 9 octombrie 1953. În 1978, absolvește Școala de muzică „Ștefan Neaga” din Chișinău, iar în 1985 – Conservatorul „Gavriil Musicescu”, Facultatea de Teorie și Compoziție. Debutază cu piesa „De-aș avea...” pe versurile lui Mihai Eminescu, interpretată de Ștefan Petrache. În 1978 și 1980, se află în fruntea formației de muzică ușoară a Sofiei Rotaru, iar în 1987, înființează propriul grup de estradă. De-a lungul anilor, lansează mai multe șlagăre: „Romantică”, „Primăvara va veni”, „Orele”, „Tinerete-floare” ș.a., interpretate de Sofia Rotaru, Silvia Chiriac, Anastasia Lazariuc, Olga Ciolacu, Maria Bieșu, Mihai Volontir, Mirabela Dauer, Ion Suruceanu etc. A colaborat cu numeroși poeți, între care Grigore Vieru, Dumitru Matcovschi, Teo Chiriac, Anatol Ciocanu. A scris muzică pentru filme pentru copii, pentru spectacole de teatru, piese instrumentale, cap de afiș fiind „Mihaela”, transmisă zilnic, în perioada sovietică, în cadrul programului unional televizat „Vremea”. A lansat zece CD-uri de muzică ușoară. În prezent, conduce Societatea de creație, comerț și relații economice externe „Mihaela”, prima firmă de impresariat din Chișinău. Este președinte al Consiliului asociației drepturi de autori și conexe „AsDAC” din RM.

- Aveți loc și pentru amintiri haioase din timpul serviciului militar?

- Cel mai bine îmi amintesc de faptul că, atunci când am venit în armată, aveam obiceiul să țin mîinile în buzunare. Unul dintre instructorii noștri m-a văzut și mi-a ordonat să iau o pereche de pantaloni mai vechi, să pun nisip în ambele buzunare și să le cos. Așa am umblat două săptămîni cu nisipul acela în buzunare. Cel mai interesant era atunci când trebuia să fug cu nisipul după mine și pantalonii îmi cădeau, pentru că erau foarte mari. În două săptămîni, m-am dezvățat să mai port mîinile în buzunare. Al doilea caz foarte interesant a fost când m-a ras pe cap un camarad și mi-a făcut o cicatrice. S-a întîmplat să vină tata la mine să mă viziteze, când eram cu bandajele pe cap. Văzîndu-mă în acel hal, a început să plîngă. Dar și eu, când el a plecat, și i-am văzut pălăria peste gard, am început să plîng.

În familii, mulți copii sînt educați diferit, unii sînt mai toleranți, alții au o educație mai bună, însă în armată toți devin egali și, când e pusă misiunea, trebuie să o îndeplinești. Această chestie te face foarte responsabil.

- Ce credeți despre actuala stare de lucruri, cînd mulți tineri refuză să meargă la armată?

- Faptul că foarte mulți tineri nu fac armată este un minus mare pentru ei. Eu înțeleg că Republica Moldova nu poate să întrețină o armată prea numeroasă. Este un stat cu resurse limitate. Dar perioada asta de un an de zile e benefică. De multe ori, mă uit la filme despre armata americană, germană și văd acolo oameni care, fiind puși în situații complicate, devin, mai apoi, bărbați adevărați. Credeți-mă, oamenii, care au făcut o armată cît mai dură și mai serioasă, au avut de cîștigat. Îi ajută foarte mult, căci

apare camaraderia, toleranța și dezvoltarea fizică. Cu cît societatea este mai sănătoasă, cu atît mai multe avantaje poate avea un stat.

- Conform strategiilor, urmează trecerea la o armată profesionistă, formată doar din militari prin contract. Dumneavoastră ce părere aveți?

- Eu nu pot să vorbesc despre lucrurile respective, pentru că nu activez în domeniu. Totuși rămîn la părerea că, pe lîngă oameni prin contract, armata mai reprezintă și niște tineri care îndeplinesc serviciul militar, timp de un an de zile, și care ies din armată alți oameni. Chiar dacă nu sînt cele mai ușoare condiții, tinerii, după un an de zile de stagiul militar, au foarte multe de cîștigat. În armată, aproape în fiecare săptămîină, eram întrebați de către un ofițer psiholog dacă nimeni nu ne supăra, fiind obligați să recunoaștem cîștigat. Astfel, toate problemele erau excluse.

Republica Moldova are nevoie de armată. Sînt unii tineri care nu mai au timp pentru armată, întrucît merg la studii, dar armata pune, într-un fel, pe prim-plan partea fizică și poate da niște lecții de apărare a țării. Într-un an de zile, tînarul își dezvoltă mai multe laturi. Mie mi se pare că există tineri care au nevoie neapărat de armată. Eu personal recunosc că armata mi-a fost foarte mult de folos. Ce am putut atunci să învăț, mi-a rămas pînă acum.

- Care din creațiile dumneavoastră credeți că este cea mai patriotică?

- Eu consider că fiecare realizare bună, în numele prosperării Republicii Moldova, este patriotică. Toată muzica trebuie să fie patriotică, pentru că aduce în sufletele oamenilor liniște și alte sentimente frumoase. Orice lucru făcut bine este și patriotic.

Căpitan Denis ROTARU

Faptul că foarte mulți tineri nu fac armată este un minus mare pentru ei. Eu înțeleg că Republica Moldova nu poate să întrețină o armată prea numeroasă. Este un stat cu resurse limitate. Dar perioada asta de un an de zile e benefică.

Vladislav Lemnari este bulgar de naționalitate, cunoaște puțin limba rusă și, practic, nu cunoaște româna. Stanislav Mereuța este rus, vorbește foarte puțin românește, dar nu cunoaște bulgara, iar Vasile Bortă este moldovean, cunoaște câte ceva din rusă, însă nu știe absolut nimic în limba bulgară. Ce pot avea în comun acești tineri? Uniforma militară, serviciul militar în aceeași subunitate și dorința de a cunoaște alte limbi i-au determinat să devină prieteni”.

Unitate prin diversitate

În august, Centrele de instruire a tinerilor ostași – Brigada „Moldova” din Bălți și Brigada „Dacia” din Cahul – și-au deschis porțile pentru tinerii dornici de a purta uniforma militară. În Brigada 3 Infanterie motorizată i-am întâlnit pe Stanislav, Vladislav și Vasile, trei soldați, cu două săptămâni de serviciu militar în spate, care au reușit, într-o perioadă scurtă de timp, să se facă buni prieteni.

Erau în momentul unei discuții despre viața cazonă. Vorba lor trăda un accent foarte puternic. Asta ne-a făcut să fim curioși...

Vladislav Lemnari este bulgar de naționalitate, cunoaște puțin limba rusă și, practic, nu cunoaște româna. Stanislav Mereuța este rus, vorbește foarte puțin românește, dar nu cunoaște bulgara, iar Vasile Bortă este moldovean, cunoaște câte ceva din rusă, însă nu știe absolut nimic în limba bulgară. Ce pot avea în comun acești tineri? Uniforma militară, serviciul militar în aceeași subunitate și dorința de a cunoaște alte limbi i-au determinat să devină prieteni.

Soldatul Stanislav Mereuța susține că a fost dificilă decizia de a merge la armată, deoarece exista bariera lingvistică. „Mi-a fost greu să fac acest pas. Dar m-am gândit că voi învăța mai ușor limba română într-un colectiv militar. Nu cunosc multe cuvinte, dar mă strădui, în fiecare zi, să-mi îmbogățesc vocabularul cu termeni noi. Deocamdată, aceștia țin de domeniul militar, dar e ceea ce îmi trebuie mai mult, la început”, susține Stanislav.

Vladislav Lemnari și-a propus drept scop să învețe, cât de puțin, a vorbi românește, înainte de prima ieșire la poligon. „Deocamdată am însușit doar cele mai elementare cuvinte și comenzile comandanților: „la stînga”, „la dreapta”, „drepti” etc. Pentru început e bine, iar, când vom ieși în poligon, sînt sigur, asta va fi insuficient. Acolo vom fi nevoiți

să ne coordonăm bine acțiunile, de aceea, vreau să învăț româna cât mai repede. În asta mă ajută atât ofițerii, cât și prietenii mei”, menționează soldatul Vladislav Lemnari.

Protagoniștii noștri au aspirații mari vizavi de studierea limbilor. Deocamdată însă recurg la ajutorul „translatorilor”, în caz de necesitate. Iar prietenul lor, soldatul Vasile Bortă, le vine întotdeauna în ajutor. „Eu știu bine româna, dar cunoștințele mele de rusă lasă de dorit. Totuși mă strădui să fiu veriga de legătură dintre prietenii mei Stanislav și Vladislav și ceilalți ostași, vorbitori de limbă română. În formație sau la ședințe, toți comunicăm românește, iar în timpul liber, cînd stăm în cazarmă sau mergem la fumoar, băieții mai vorbesc și în limba lor maternă. Atunci și apare necesitatea serviciilor mele de translator. Uneori prin cuvinte, alteori prin gesturi, reușesc totuși să le transmit corect mesajul”, recunoaște, zîbind, Vasile.

Cei trei ostași ai Patriei ne-au declarat că naționalitatea și limba vorbită nu sînt o piedică pentru prietenia lor, dimpotrivă, acestea i-au unit, din primele zile ale serviciului militar. Ei afirmă că au multe de învățat unul de la altul și nu se referă numai la limbă, dar și la cultură, tradiții, obiceiuri. Toți trei acceptă deviza Uniunii Europene: „Unitate prin diversitate!”.

Locotenent Dmitrii VOSIMERIC

“Nu păși în fața mea, aș putea să nu te urmez. Nu merge în spatele meu, s-ar putea să nu te duc unde trebuie. Pășește alături de mine și fii prietenul meu.” Albert Camus

“ Cei trei ostași ai Patriei ne-au declarat că naționalitatea și limba vorbită nu este o piedică pentru prietenia lor, ci, dimpotrivă, este ceia ce i-a unit din primele zile ale serviciului militar. Ei spun că au mult de învățat unul de la altul și nu se referă doar la limbă, dar și la cultură, tradiții, obiceiuri. Toți trei se conduc după deviza Uniunii Europene: „Unitate prin diversitate!”

Nichita Stănescu

Plantonul de noapte

Soldații dorm cu un braț căpătii
atît de destinși, că portocalie
pe chip le răsare fața dintii
cea din copilărie.

Singur plantonul e treaz
și-i privește în tăcere.
Peste odihna lor, azi
el are putere.

Îi veghează privindu-i pe rînd
cu privire tandra, ciudoasa
... și deodată începe să scrie în gînd
o lungă scrisoare acasă.

